

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2023 r. na posiedzeniu bez udziału stron
w sprawie D. G.

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i innych,
wniosku obrońcy skazanego
o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 7 lipca 2022 r., sygn. akt II AKa 179/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 31 marca 2021 r., sygn. akt XVIII K 100/20,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W dwóch kasacjach od wyroku Sądu odwoławczego obrońcy skazanego zarzucili rażące naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia. W jednej z tych skarg podniesiono też wystąpienie bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i w związku z tym obrońca wniósł o wstrzymanie wykonania orzeczenia. W przekonaniu autora skargi, wniosek ten „uzasadniony jest tą okolicznością, iż czas oczekiwania na rozpoznanie kasacji wydłuża się, zaś natychmiastowe umieszczenie skazanego w zakładzie karnym w obecnej chwili pociągnie dla niego jak i jego rodziny zbyt poważne skutki”.

Sąd Najwyższy stwierdza, że wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja wstrzymania wykonania wyroku określona w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a potrzeby jej zastosowania nie może uzasadniać sama czynność wniesienia kasacji. Potrzeba ta aktualizuje się dopiero wówczas, gdy bądź to (niezależnie od przyszłego rozstrzygnięcia co do zasadności skargi kasacyjnej) już wcześniej można stwierdzić zaistnienie istotnych powodów do uznania słuszności tej kasacji, bądź też wówczas, gdy strona wykaże odrębnie istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia pociągałoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki.

Ponieważ podniesiono zarzut z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. to w pierwszej kolejności trzeba podnieść, nie przesądzając ostatecznie tej kwestii, że przyjęcie na obecnym etapie postępowania bezwzględnej podstawy odwoławczej byłoby przedwczesne. Ustalenie, czy jest ona rzeczywista, czy tylko pozorna, wymaga analizy akt sprawy oraz pogłębionych rozważań prawnych, co może nastąpić tylko przy merytorycznym rozpoznaniu samej kasacji.

Nadto w niniejszej sprawie nie wykazano, że skazany D. G. rzeczywiście mógłby ponieść poważne, nieodwracalne następstwa w przypadku skierowania kary do wykonania. Samo osadzenie w zakładzie karnym celem wykonania prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie może być uznane za powodujące automatycznie tego rodzaju następstwa. Trzeba podkreślić, że przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k. wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie może być całościowa i merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacji zarzutów, gdyż ta może zostać rozstrzygnięta dopiero w trakcie rozpoznawania tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Brak bowiem możliwości uznania na tym etapie, jeszcze przed merytorycznym rozpoznaniem sprawy, że *prima facie* zarzuty podniesione w kasacji wskazują na tak poważne błędy w kontroli apelacyjnej dotyczącej czynienia ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji, że powinny one prowadzić do uchylenia wyroku Sądu odwoławczego. Nawet możliwość uwzględnienia podniesionych w kasacji zarzutów nie musi automatycznie prowadzić do wstrzymania wykonania orzeczenia, skoro w sprawie nie zachodzą okoliczności uzasadniające takie rozstrzygnięcie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.